

godt være, at der er mange ærede Medlemmer, der synes, at dette er et underordnet og ligegyldigt Spørgsmaal. Men det er det ikke, det er et meget stort Principspørgsmaal, og det vedrører i højeste Grad Befolkningen og interesserer i højeste Grad Publikum.

Jeg er altsaa nødt til at rette mine Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister og bede ham om at give mig lidt præcisere Manuduktion. Jeg vil for det første spørge den højtærede Justitsminister: Hvorledes forstaar han Henvisningen i Kommissionsloven til § 21 i Retsplejeloven? Der staar i Loven: „Uanset Bestemmelserne i Retsplejelovens § 43, sidste Stykke“, nemlig den, at Dommerne i Kommissioner skal være Jurister, og de skal have 1ste Karakter og have praktiseret saa og saa længe — af Dommerne her er den ene slet ikke Jurist, den anden har ikke 1ste Karakter, og praktiseret som Dommere har de altsaa af gode Grunde heller ikke, men denne Bestemmelse i Retsplejeloven er der altsaa gjort en Undtagelse fra ved denne Lov — uanset disse Bestemmelser „bliver Kommissionen at anordne som ekstraordinær Ret, jfr. Retsplejelovens § 21“.

Vil den højtærede Justitsminister sige mig: Hvad er Meningen med denne Henvisning til Retsplejelovens § 21? Hvad staar der i Retsplejelovens § 21? Der staar følgende: „Regeringens Ret til at anordne ekstraordinære Retter vedbliver indtil videre i sit nuværende Omfang. Saadanne Retter vil i alle Henseender i Sager, der falder under nærværende Lov, have i deres Fremgangsmaade at anvende denne Lovs Regler“ — i deres Fremgangsmaade at anvende denne Lovs Regler. Altsaa, hvor der ikke er gjort en udtrykkelig Undtagelse, der vil Retten — og ogsaa denne Kommission, hvis den var blevet Undersøgelsesret straks, som det var Meningen — have „i sin Fremgangsmaade at anvende denne Lovs Regler“. Saa staar der videre i § 41: „Udenfor de Tilfælde, for hvilke der i denne Lov er truffet særlig Bestemmelse, kan Parterne samt andre, som deri har retlig Interesse — de sidstnævnte“ (altsaa andre end Parterne) „i Straffesager dog først, naar Sagen er endt —, hos Retsskriveren eller, hvor ingen saadan er ansat, hos Dommeren forlange Udskrift af Retsbøgerne samt af de øvrige hos Retten beroende, til en Sag hørende fremlagte Dokumenter“. Det kan altsaa Parterne gøre. Hvem er nu Part her? Det er det offentlige, det er Justitsministeren. Han kan altsaa forlange „Udskrift af Retsbøgerne samt af de øvrige

hos Retten beroende, til en Sag hørende fremlagte Dokumenter“. Hvorledes er nu Forholdet her ved denne Kommissionsdomstol? Under den gamle Ret, som vi havde, før Retsplejeloven traadte i Kraft, var Forholdet det, at i en saadan nedsat Kommission var alting sammenblandet i et syndigt Miskmask. Sigtelse, Paatale og Paakendelse, alt var samlet hos den samme Kommission i Forbindelse med Justitsministeren. Et enkelt Tilfælde, som har en vis Analogi med det, Justitsministeren havde tilsigtet i sit Forslag, har vi i de Kommissioner, der blev nedsat i 1908 til at undersøge Grundejerbankens og Detailhandlerbankens Forhold. Da var Forholdet, at Justitsministeren først beordrede en Assessor — i det Tilfælde var det Assessor Schrøder — til at undersøge de Sager vedrørende Bankerne, som af den daværende Bankkomité henvistes til hans Undersøgelse, og da han saa havde undersøgt disse Sager og ogsaa Sager, der henvistes af Justitsministeren, og der var Grund til at rejse Sigtelse, saa blev han og en anden Assessor af Justitsministeren beordret til at træde sammen i Kommission for yderligere at undersøge de paagældende Sager samt paakende dem. Nu var Forholdet altsaa her efter det Forslag, Justitsministeren havde forelagt, at han bemyndigedes til at nedsætte en Bankkommission til at foretage et rent Efterforskningsarbejde, og hvis han saa vilde, kunde han beordre denne Kommission til at nedsætte sig som Undersøgelsesret, til at foretage Forundersøgelse. Men dette blev jo udtrykkelig rettet. Man vilde have, at denne Kommission straks med det samme skulde være Forundersøgelsesret. Nu har Justitsministeren altsaa ikke fulgt Løven.

Hvorledes gaar det saa med alt det Materiale, der er samlet af Kommissionen i Egenskab af Efterforskningsinstans? Det maa selvfølgelig gaa paa sædvanlig Maade, at Justitsministeren har samme Beføjelse over dette Materiale, som han vilde have over det af Politiet indsamlede Efterretningsmateriale. Og det kan han selvfølgelig gøre sig bekendt med, og det kan han selvfølgelig ogsaa meddele til Finansudvalget, hvis han skønner, at det er nødvendigt, eller til sin Kollega Handelsministeren som øverste Instans for Bankvæsenet. Aldeles givet kan han gøre dette. Saaledes ligger Sagen i Virkeligheden. Det Efterforskningsmateriale, der er indsamlet af Kommissionen som Efterforskningsinstans — og saaledes har den højtærede Justitsminister jo villet fortolke det i Strid med